

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΕΛ ΑΙΩΝΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. φυλ. 39.)

— Ἐκατάλαβα· ἀδελφοποιητὲ, ἐσὺ νὰ πάρῃς ἓνα ἄλογο σὰν ἐμέ. Καὶ χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὰς διαμαρτυρήσεις τῆς συζύγου του καὶ τὰς μεμψιμοιρίας, εἰσέρχεται εἰς τὸν ἀχυρῶνα, λαμβάνει δύο ἵππους, οἵτινες μόλις ἀπεζεύχθησαν μιᾶς φορτηγῆς ἀμάξης καὶ διὰ τῆς βίας κάμνει τὸν ταλαίπωρον νὰ ἱππεύσῃ, τοποθετεῖ τὴν θυγατέρα καὶ τὰ δύο τέκνα ἐπὶ τοῦ μᾶλλον ὑπομονητικοῦ ὄνου, ῥίπτεται καὶ οὗτος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἵππου, καὶ ὄσῳ, ὄσῳ, πληρόνει τὸν ὀνηλάτην, καὶ ἡ ἔφιππος συνοδία ἀπέρχεται καλπάζουσα, ἐπομένων πεζῶν τῆς συζύγου καὶ τοῦ δικηγорίσκου μας, ὅστις ἠθέλησε νὰ κολακεύσῃ τὴν καλὴ μαμᾶ μένων εἰς τὴν συνοδίαν τῆς, ἂν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν φρουροὶ τῆς Χαρικλείας του . . .

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ οἰκοκύρτης μετὰ τοῦ φίλου του τετραποδίζοντες ἐν τάχει, ἐγένοντο ἄφαντοι. Ἀλλ' ἐνῶ παρακάμπτοντες τὴν ἐνώπιον αὐτῶν ἀνοιγομένην ἀτραπὸν κατήρχοντο πρὸς τὸν ἐλαιῶνα, ὁ ἵππος τοῦ δευτέρου ἐτριπόδισεν ἐμπεδοθεὶς, καὶ ὁ ἀναβάτης διήλθεν ἐλευθέρως τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου του καὶ κατέπεσεν ἐκτάδην.

— Ἄ! τὸ περίμενα αὐτό! ἔκραζεν γοερῶς, καλῶν εἰς βοήθειαν τὸν οἰκοκύρην.

— Τὶ ἔπαθες; τὸν ἐρωτᾷ οὗτος ἐπανερχόμενος.

— Τὸ βλέπεις, μοῦ φαίνεται, πολὺ καλὰ, ὅτι ἔπεσα.

— Βέβαια! γιατί δὲν ἔξερεις νὰ καθαλικέψῃς.

— Μὲ συμπάθιο, φίλε μου, τὸ ἄλογο ἦτον ἀσυνεΐθιστο.

— Αἶ, ὑπομονή! σήκω καὶ δὲν ἔχεις τίποτε· ἔπειτα, φίλε μου, εἰς τὴν ἐξοχὴν πρέπει νὰ διασκεδάζῃ κανεὶς. . . . Τί ἔγιναν αἱ γυναῖκες, στρέφομεν;

— Ἐπιστρέφομεν, ἀλλὰ δὲν μὲ θάνεις ἐμένα ἄλλη μία φορά ἐπά-
νω εἰς τὸ ἄλογο, νὰ ξέρω τι. . . .

— Ἄ, φοβιτσάρη. . . .

Οἱ δύο φίλοι ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἀφῆκαν τὴν λοι-
πὴν οἰκογένειαν· ἀλλ' ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνοικτῆς ὁδοῦ ἐπὶ τινος
χλόης βλέπουν ἓνα ῥάθυμον ὄνον νὰ κυλῖεται, ἀφοῦ ἔρριψε χαμαὶ τὸ
φορτίον του, δηλαδή τὰ δύο τέκνα τοῦ οἰκογενειάρχου καὶ τὴν θυγα-
τέρα του, ἥτις ἔκειτο ὅχι εἰς τόσον εὐάρεστον θέσιν. . . .

— Χα, χά ! ἀνεκάγχασεν ὁ οἰκοκύρης, ἔλα, ἔλα νὰ ἰδῇς, καὶ νὰ γε-
λάσης· νὰ ἐξοχή, νὰ πανηγύρι !

Ὁ φίλος του ἔστη, ἠνέωξε τοὺς μικροὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ
ἐντροφήσῃ εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ θεάμα· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν προ-
βαίνει ἡ σύζυγος σπεύδουσα καὶ ἀποκαλύπτει ἀπὸ τῆς ἐπιθεμένης
ἐσθῆτος, τὸ πρόσωπον τῆς κειμένης. Ὁ οἰκοκύρης τότε ἀναγνωρίζων
τὴν θυγατέρα του ῥίπτεται ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ ἐπιθέτων τὰς χεῖρας πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ φίλου του, προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ θεάματος.

— Τὶ εἶναι ; τί τρέχει ; ἐρωτᾷ οὗτος ἐντρομος.

— Διάβολε ! εἶναι ἡ κόρη μου . . . τὸ ἀναθεματισμένο ζῶ ! τὴν
ἔρριξε, γιατί τοῦ ἤλθεν ἡ ὄρεξι νὰ κυλισθῇ. . . . Ἰδὼν δὲ, ὅτι ἠγέρθη
ἤδη ἡ θυγάτηρ του, ἀφῆκε τὸν φίλον καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτήν.

— Τὶ ἔπαθες, κόρη μου, ἐκτύπησες ;

— Θεέ μου, τί ἐντροπή ! ὅχι μπαμπάκη.

— Λοιπὸν, χά, χά, πάγει ἐπέραςε κί' αὐτό· μὴν τὸ συλλογίζεσαι·
βλέπεις διασκεδάζομε. . . .

— Βέβαια ! μὴν τὸ συλλογίζεσθαι, ξέ ν ο ς π ό ν ο ς ὅ λ ο γ έ λ ο ι α.
ἐμυρμήριζεν ἡ καλὴ μητέρα· ἀλλ' ἡ κόρη μου ἐμένα ἔπεσε . . . κα-
ὶ τί ἐντροπή, καὶ τί ἐντροπή. . . .

Δὲν πειράζει, γυναῖκα, μήτε ὁ φίλος μου ἐδὼ εἶδε τίποτε, μήτε ὁ
κὺρ Μερμελένιος εἶν' ἐδῶ. Τὶ ἔγινε, ἀλήθεια. — Αἶ, κὺρ Μερμελένιε !
ἔλα, φίλε μου, πάρε καὶ στρέψε νὰ δώσης αὐτὰ τὰ καταραμένα ζᾶ
πίσω· διασκεδάσαμε τόσῳ ἔμμορφα, δόξα σοι ὁ Θεός ! νὰ τί θὰ πῇ
νάχῃ κάνεις τὸν τρόπο του. Ὅσῳ νὰ πᾶς καὶ νᾶλθης, φίλε, ἐμεῖς θὰ κα-
θήσωμε στὰ χορταράκια, θὰ κυλισθοῦμε, θὰ παίζωμε, θὰ γελάσωμε,
σὰν στὴν ἐξοχή. . . .

Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἰς τὸν δικηγορίσκον μας δὲν ἤρρεσεν ἡ πρότασις
ὡς ἀντιθαίνουσα εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς ἀπαιτήσεις του, ἀλλὰ οἱ
ὀφθαλμοὶ τῆς ἐρυθριώσης Χαρικλείας του, τῷ ἐφάνη, ὅτι τὸν ἔλεγε νὰ
ὑπακούσῃ, ἂν καὶ τῆς μητρὸς οἱ μορφασμοὶ ὑπεστήριζον τὸ ἐναντίον.

Ἐντούτοις ἀπέρχεται ἑφιππος, σύρων ἐκ τοῦ χαλινοῦ ἓνα ἵππον
καὶ ἓνα ὄνον, ἐνῶ ὁ ἀθῶος οἰκοκύρης, ἔκραζε.—Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ
στέκει τὸ ἄλογο. . . .

Ἡ οἰκογένεια ἐξηπλώθη, ὅπως ἀναπνεύσῃ ἐπὶ τῶν χόρτων καὶ ὑπὸ
τὴν σκιὰν μιᾶς συκῆς, τῆς ὁποίας οἱ κλῶνες ἔρρίπτοντο ἔξωθεν τοῦ
τοιχίσματος τοῦ περιβόλου, καίτοις ἐπροφύλατε κατ' ἐκείνην

τὴν ὥραν ἀπὸ τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος, καὶ λόγος ἐρρίφθη, μὲ ὅλον τὸ οἰκογενειακὸν θάρρος ὁμως, ὅτι τέλος πάντων ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα ἤρχισε νὰ τοὺς καταλαμβάνη καὶ οὔτε ψυχίον δὲν ἐφρόντισαν νὰ φέρωσι, μεθ' ἑαυτῶν βέβαιοι ὄντες, ὅτι ἐβάδιζον πρὸς τὴν πανήγυριν, ὅπου τὰ πάντα βεβαίως ἦσαν ἄφθονα.

Ὁ Κύριος Μερμελένιος ἐπέστρεφεν ἤδη ἐκ τῆς ἐντίμου ὑπηρεσίας του, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον εὐσυνειδώς ἐξετέλεσε κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὰ μεγαλήτερα τῶν τέκνων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁμως τὸ ἐν βαδίζει συστρεφόμενον καὶ μετὰ προφυλάξεως, μήποτε καταφανῇ τὸ τρωτὸν μέρος τῆς ἀναξυρίδος του, τὸ ὁποῖον κατέδειξε τοῦ ὄνου τὸ ἐπίσαγμα καὶ φοβεῖται μὴ παρατηρηθῇ ὑπὸ τῆς μητρὸς του.

— Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ, μήτηρ καὶ θυγάτηρ παρατηροῦν ἐπὶ τῆς συκῆς καὶ βλέπουν δύο ἢ τρία σῦκα, διὰ τὰ ὁποῖα πρὶν ἔτι τὰ γευθῶσιν ἐκφράζονται, ὅτι πρέπει νὰ ἦναι ὠραῖα, ἐνῶ ὁ ἄκακος οἰκοκύρης, ἀρκετὰ εὐδιάθετος, ἤρχισε νὰ διηγῆται πρὸς τὸν φίλον του ἱστορίαν τινὰ ἀτελεύτητον, ἣτις οὐδόλως τὸν εὐαρεστεῖ, διότι ὅσον ὠραῖα καὶ ἂν ἦσαν τὰ φαγητά, καὶ οἱ οἶνοι ἐνὸς γεύματος, τὸ ὁποῖον τῷ περιέγραφεν, πάντοτε ἦσαν λίαν ὀχληρά, διὰ τὸν πεινῶντα ἀπηλπισμένον στόμαχόν του.

— Σοῦ ἔλεγα λοιπὸν, ἐξηκολούθει ὁ οἰκοκύρης ἐκτάδην κείμενος, ὅτι ἀποφασίσσαμε νὰ ἔλθωμε καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μεθύσωμε καὶ καλὰ τὸν κύρ Κωσταντῆ, ἐκεῖνον τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπο.

— Ποιὸν Κωσταντῆ;

— Ἐκεῖνον ποῦ ἔχει τὸ ἀμπέλι στὸν ἐλαιῶνα, καὶ τὸ χωράφι στὴν Κηφισά, τὸν ψηλὸ τὸ λιγνὸ, ὅχι τόσῳ λιγνὸ; ποῦ πέθεν ἡ γυναῖκα του πέρυσι καὶ πῆγε νὰ τρελλαθῇ, ποῦ ἔχει ἓνα σημάδι στὸ πρόσωπο καὶ πίνει σὰ Βάκχος, καὶ τρώγει ἀθεόφοβα.

— Ἄ, ἐκατάλαβα, λές γιὰ τὸν κύρ Κωσταντῆ τὸ ψηλὸ, τὸ λιγνὸ μὲ τὸ σημάδι στὸ πρόσωπο, ποῦ τρώγει καὶ πίνει σὰ γεροβάθρακας· δὲν τὸν γνωρίζω.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις; καὶ τότε λοιπὸν πῶς ἔξέρεις, τὰ σημάδια του;

— Τὰ σημάδια του; τὰ σημάδια του μοῦ τᾶπες τοῦ λόγου σου τώρα τῇ στιγμῇ.

— ἔχεις δίκιο! αὐτὸ ὁμως δὲν βλάπτει· ἂν τὸν ξέρεις κι' ἂν δὲν τὸν ξέρεις ἀδιάφορον εἰς τὴν ἱστορίαν ποῦ ἔχω νὰ σοῦ πῶ.

— Θαῤῥῶ πῶς τὴν ξέρω αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— Μὲ συμπάθιο φίλε μου, θαῤῥῶ πῶς ἐγὼ πρέπει νὰ τὴν ξέρω καλῆτερά σου, γιὰτὶ τὴν ἤκουσα μὲ τὰ ἰδιά μου τὰ ἔμματα.

Καὶ ὁ ἀξιόλογος αὐτὸς ἄνθρωπος, εἰς πείσμα τῆς ἀνυπομονησίας τοῦ φίλου του, ἐξηκολούθησε τὴν διήγησιν τοῦ ἀνεκδότου του, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἔπρεπε νὰ παρακολουθήσῃ ἐν ἄλλο, καὶ τοῦτο ἐκεῖνο, καὶ τίς οἶδε ποῦ ἐμελλε νὰ καταντήσῃ. Κατ' εὐτυχίαν ὁμως,

ἐν τῷ μέσῳ τῆς διηγήσεώς του, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα ἐνθυμήθη νὰ προσκολληθῇ ἐν ἐπεισόδιον, τὸ βλέμμα του συνήντησε τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του τὰ βλέμματα, τὰ ὅποια τοσοῦτον ἐρωτικῶς ἐρρίπτοντο ἐπὶ τῆς συκῆς.

— Τί κυττάζετε λοιπὸν τὸν οὐρανὸν, ὅταν ἐγὼ μιλῶ;

— Θαρρῶ πῶς βλέπω ἓνα δύω σῦκα. Τί ὥραϊα σῦκα! ἀπήντησεν ἡ γυνή.

— Μητέρα! φωνάζει ὁ μικρὸς μὲ τὸ ξεσχισμένον πανταλόνι του, ν' ἀναβῶ; ἄς ἀναβῶ, καλέ νὰ κόψω. . . .

— Ὁχι, μοσχομάγγα, κράζει ὁ πατήρ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεσχίσῃς περισσότερον τὰ ρούχα σου· εἶναι ἄλλος γιὰ νὰ πάγῃ. Ἐλα σὺ, φίλε, πετάξου μιὰ στιγμὴ καὶ κόψε ἓνα δύω σῦκα· καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, θαρρῶ πῶς εἶναι κί' ἀμπέλι ἀπὸ κάτω, καὶ τότε κόψε κ' ἓνα δυὼ σταφύλια. Κουνήσου λοιπὸν, βλέπεις, πῶς τοῦ κυρ Μερμελένιου τὸ πανταλόνι δὲν εἶναι γιὰ τέτοιαις δουλιαῖς.

— Καὶ γιατί τοῦ λόγου σου δὲν. . . .

— Βλέπεις δᾶ, πῶς εἶμαι πλιὸ βαρὺς ἀπὸ σέ, κ' ἐμεῖς θέλομε σῦκα καὶ ὄχι κλωνάρια.

— Μὰ ὁ ἀγροφύλακας;

— Ὡ, καλότυχε! πάντα μурμουριάρης, γιὰ ἓνα σῦκο, κ' ἓνα σταφύλι φοβᾶσαι τὸν ἀγροφύλακα; μήγαρι δὲν ἔχομε νὰ τοῦ τὸ πλερώσωμε; Δόξα σοι ὁ θεὸς, ἔχω ἄρκετὰ καλὰ τοὺς τρόπους μου.— Ἐ, τί λές, γυναῖκα, δὲν λέω καλὰ;

— Πολὺ καλὰ, ἄνδρα μου, μὰ τὰ ξένα πράγματα δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐγγίζης, λέγει ἓνας λόγος.

— Ἐκατάλαβα, πῶς θέλετε νὰ μὲ κάμετε νὰ σκηθῶ μόνος μου. .

— Ὁχι δᾶ· ἐπεφώνησεν ὁ ξηραγγινὸς φίλος του, καὶ ἤρχισεν ἤδη ν' ἀναρρίχῃται τὸν πλίνθινον τοῖχον τοῦ περιβόλου, διὰ νὰ φθάσῃ τοὺς κλώνας τῆς συκῆς, ὅπερ τῷ ὑπενθύμιζε τὴν νεότητά του· καὶ ὅταν ἔφθασε τὴν ράχιν τοῦ τοίχου καὶ τὸ βλέμμα ἀνεκάλυπτε τοὺς ὥριμους καρποὺς ὀπισθεν τῶν φύλλων, αἱ ἐπιφωνήσεις του ἔκαμαν τὴν οἰκογένειαν νὰ γελᾷ, διότι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔκραζε· κί' ἄλλοι ὦ, νὰ κί' ἄλλο· τί μεγάλα! ἔκοπτε συνάμα καὶ ἐρρίπτεν ἔξωθεν πρὸς τοὺς πεινασμένους· ἐν μάλιστα ῥιφθὲν ἀπροφύλακτα ἐκτύπησε κατὰ στῆθος τὸν κύριον Μερμελένιον καὶ τῷ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ θέσῃ τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας, καὶ ρίπτων ἐν βλέμμα ἐρωτικὸν πρὸς τὴν Χαρίκλειάν του, ἐπεφώνησε.

— Μ' ἐπλήρωσε τὸ σκληρὸ!

— Ἦτο μάλιστα πολὺ μαλακὸ, κύριε Μερμελένιε, διότι βλέπω καὶ σᾶς ἐλέρωσε τὸ γιλέκο, ὑπέλαβεν ἡ κόρη, ρίψασα κάτω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὀλοπόρφυρος καταστᾶσα.

Τῷ ὄντι τὸ λευκὸν ἐσωκάρδιον τοῦ ἐρωτικοῦ Μερμιλένιου ἠλείφθη ἀπὸ τὴν ὥριμον οὐσίαν τοῦ σύκου ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ κομβωθῇ καὶ οὕτω ν' ἀποκρύψῃ μὲ πολὺν του κακοφανισμόν τοῦ χιτῶνός του τὸ χειροκέντημα.

Τέλος ὁ ξηραγγινὸς ἀμέριμνος ἐσύρτο ἀπὸ κλῶνα εἰς κλῶνα καὶ ἐκοπτε σῦκα, καὶ δύο μὲν καταβροχθίζων ἓνα ἑρρίπτε καὶ πρὸς τοὺς φίλους του. Ἀλλ' ἐνῶ παρατηρήσας πρὸς τὴν ἄκρην ἐν μέγα σῦκον τὸ καλλίτερον ἱσῶς, ἀφ' ὅσα μέχρι τοῦδε συνέλεξε, ἐτεντόνετο διὰ νὰ τὸ φθάσῃ καὶ μόλις ἡ μεγάλη του ἐπιτηδειότης πρόσθεε καὶ ἡ λεπτότης του τὸν ἔσωζε, αἰφνης ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα του ἡ ἀγρία φωνὴ τοῦ ἀγροφύλακος· ἐταράχθη, ἐκλονίσθη, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, καὶ κατέρρευσσε μακρὺς, πλατὺς ἐντὸς τῆς ἀμπέλου· καὶ πρὶν ἢ συνέλθῃ, ἐνῶ ἀκόμη ἔβλεπε πρὸς τὸν οὐρανὸν, παρέστη ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του εἰς γίγας φουστανελλοφόρος, ὠπλισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὡς ἀντακαῖος, φέρων ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος προσηρτημένην πλάκα ἐκ λευκοσιδήρου, τὸ σημεῖον τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ διὰ χρωματιστοῦ μάκτρου τὴν κεφαλὴν περιτετυλιγμένην ἔχων· σύρας δὲ τὴν κυρτὴν σπάθην του ἐπρότεινε τὴν αἰχμὴν αὐτῆς κατὰ τοῦ δυστυχοῦς, ὅστις ἐκινδύνευε πολλὰ νὰ πάθῃ ἐκ τοῦ φόβου του.

— Ἄ, ὁρὲ, σ' ἀρέσουν τὰ σῦκα; μπροστὰ στὰ ῥιμάτια ἔ; ἔλεγεν ὁ ἀγανακτῶν ὁ ἀγροφύλαξ.

Τ—τ—τ τά. . . γλωσσοπρόφερτον, ἔλεγεν ὁ συκοκλέπτης καὶ ἐπροσπάθει νὰ εἴπῃ κᾶτι, ἀλλ' ὅτῳ ἔβλεπε τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους καὶ τὸν ἀγροφύλακα ἀπειλητικὸν τοῦ ἐδένετο ἡ γλῶσσα· ἀλλ' ὅτε ἐπὶ τέλους ἤκουσε.

— Δὲ μιλεῖς ὁρὲ; τώρα σοῦ τῶπια τὸ αἷμα! καὶ ἡ ψυχρὰ αἰχμὴ τοῦ ξίφους ἤγγισε τὸν λάρυγγά σου, ἔσυρε φωνήν.

— Βοήθεια! βοήθεια!

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ χαριεστάτη φυσιογνωμία τοῦ καλοῦ του φίλου προέκυψε τοῦ πλινθίνου τοίχου, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Μερμελένιου ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ὁποίου ἐπάτησεν, ἀφοῦ ἡ Χαρίκλεια τρέμουσα, ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ μάκτρον τῆς, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὸν ἐπενδύτην τῆς τρυφερότητός τῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ μάκτρου ὀλίγα φύλλα συκῆς ξηρὰ, διὰ νὰ προφυλάξῃ καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ πατρός τῆς τὰ πατήματα.

— Αἱ! τοῦ λόγου σου παλλικάρη! τί κάνεις αὐτοῦ, ἔκραζεν ἅμα εἶδε τὸν ἀγροφύλακα ξεσπαθωμένον, χωρὶς ὅμως νὰ τολμᾷ νὰ ὑπερπηδῇ τὸν τοῖχον· ἀλλ' ἤρχισε νὰ συνδιαλέγεται μετ' αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τὸν μέλλῃ ἂν ἐπὶ τῆς ῥάχης τοῦ Μερμελενίου ἴστατο ἢ ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Χὰ, χὰ, ἀνεκάγχασεν ὁ ἀγροφύλαξ· Δὲ γλέπεις, γυρεύω νὰ πάρ' ὀπίσω τὰ σῦκα;

— Ἐπαρέτα, φίλε μου, ἐπαρέτα· μοῦ κακοφαίνεται μόνον ποῦ ὅσα μᾶς ἑρρίξε τὰ φάγαμε, ἰδὲ κ' ἐκεῖνα ποῦ τὰ δίναμ' ὀπίσω, μόνον νὰ μᾶς ἀφήσῃς τὸν ἄνθρωπον ὅμως

— Ἄ, ἔφαγες ὁρὲ καὶ σὺ σῦκα τώρα καὶ νὰ ἰδῇς· εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ καὶ ἐπυροβόλησε διὰ τοῦ ἐνὸς πιστολίου του κατ' αὐτοῦ. Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐκπυρσοκρότησιν ἐκλονίσθη ὁ Μερμελένιος, καὶ κατεκυλίσθη ὁ καλὸς σύζυγος εἰς μέγαν φόβον καὶ τρόμον τῆς οἰκογε-

νείας, ἣτις ἐπίστευσεν, ὅτι ἐφρονεύθη· διὸ φωναί, οἰμωγαί καὶ οἱ ὀδυρμοί των παρέσυραν τὸν ἀγροφύλακα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐνῶ παρέδιδε τὸν αἰχμάλωτόν του εἰς ἓνα τῶν συνεταίρων του, ὅστις ἔδραμε ἅμα τὸ πυροβόλον ἐκρότησεν, πιστεύσας συμπλοκὴν τινα.

Συγχρόνως καὶ διαβάται τινὲς ἐπλησίασαν, καὶ σωρὸς ἀνθρώπων ἐμορφώθη ἐκεῖ ζητῶν νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

— Ἄ, τὸν ἀθεόφοβο! ἔκραζεν ἀσθμαίνων ὁ ταλαίπωρος σύζυγος, ἐνῶ ὁ κύριος Μερμελένιος ἐζήτηε νὰ παρηγορήσῃ τὴν ὀδυρομένην του Χαρίκλειαν ἢ δὲ σύζυγος ἐψηλάφει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὸν καλὸν της, διὰ νὰ πληροφορηθῇ μὴν ἐπληγώθη ποῦ· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος, διότι τὸ πυροβόλον ἔτυχε ἄνευ σφαίρας.

— Τὶ φωνάζετε, ὁρὲ σεῖς; ἔκραζεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ τοίχου ἡ ἀγρία φωνὴ τοῦ ἀγροφύλακος, ἡ θέλετε νὰ πάρω ὅλους στὸ σταθμό· εἶπε καὶ διασκελίσας τὸν τοῖχον, κατεπήδησεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

— Ἄ, καλότυχε, τὸν λέγει, τότε ὁ περίφοβος οἰκοκύρης, καλὲ γιὰ ἓνα σύκο ἤθελες νὰ μὲ σκοτώσῃς — Δόξα σοι ὁ θεὸς καὶ μαλαματένιο, ἂν ἦταν, εἶχα τὸν τρόπο μου νὰ σοῦ τοῦ πληρώσω.

— Ἀκόμη μιᾶς — ἐμπρὸς στὸ σταθμὸ νὰ σὲ παραδώσω στὰ χέρια τοῦ νωματάρχη κ' ἐκεῖνος ξέρεи νὰ σοῦ βγάλῃ τὰ ὀδόντια ἐσένα πεῦ ξέρεις καὶ τρῶς τὰ σῦκα, καὶ τὰ νύχια ἐκεινοῦ ποῦ ξέρεи καὶ τὰ κόφτει. — Ὅρὲ, Κῶτσο! ἔσυρε φωνήν.

— Ὅρὲ, Μῆτσο! ἀνταπεκρίθη ἐκ τοῦ περιβόλου ἕτερος.

— Πάρτον στὸ σταθμὸ, γιατί ἐπιασα κ' ἐγὼ τὸν ἄλλον. Ἐλα μπρός!

— Καλὲ τί θὰ κάμῃς, κύριε ἀγροφύλακα, εἶπεν ὁ κύριος Μερμελένιος, γιὰ ἓνα σύκο νὰ κατασκοτώσῃς τόσον κόσμον; ἠξεύρεις, ὅτι τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον . . . ὅχι ἡ ποινικὴ δικονομία, καὶ τὸ ἄρθρον, δὲν ἐθυμοῦμαι πόσα τοῦ νόμου, τιμωρεῖ τὴν πράξιν σου ὡς ἐγκληματικὴν, διότι θέτεις χεῖρα κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας . . .

— Καὶ ἂν ἦναι ἐλευθερία, ὁρὲ φράγκο, δὲ θὰ πῇ νὰ κλέφτῃ ὁ ἓνας τ' ἄλλου τὰ σῦκα.

— Δὲν ἐννοῶ τοῦτο, κύριε ἀγροφύλακα, ἀλλὰ νὰ βάλλῃς χεῖρα εἰς τὸν πολίτην εἶναι κακούργημα.

— Ἐχθεις ὀρεξί, βλέπω, νάρθῃς καὶ σὺ μαζῇ;

— Καλὲ πόσο κάμνουν τὰ σῦκα σου παλλικάρη; τὰ πληρώνομεν, εἶπεν ἡ σύζυγος, ριφθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ σύζυγός της μετὰ τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο πυροβόλημα ἔμεινεν ἀβλαβής.

Ὁ ἀγροφύλαξ τὴν προσέβλεψε μετὰ προσοχῆς

— Ἀφες τον, γυναῖκα, ἔβαλε χεῖρ στὸν πολίτη! τώρα τοῦ δίνω ἐγὼ ποσ' ἀπὶ δὶ α β ἄ ζ' ὁ σ ἄ κ ο ς· πᾶμε ὅλοι, ἐλᾶτε, πᾶμε στὸ σταθμὸ!

— Καλὲ τί λὲς, ἄνδρα, γιὰ δυὼ σῦκα, τώρα. νὰ τρέχωμε μὲ τὸν ἥλιο καὶ μὲ τόση ζέστη εἰς τὸ σταθμὸ; θεέ μου, τί μ' ἐφώτισε νὰ ζητήσω σῦκα!

— Σώπα, σοῦ λέγω, γυναῖκα, καὶ θὰ ἰδῇς τώρα τί θὰ πάθῃ αὐτός. Ἐμπρός πάμε, ἓνας μικρὸς περίπατος εἶναι.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ περίπατος οὗτος καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ οἰκοκύρου, οὐδόλως ἤρεσκεν, ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ; ἐνώπιον τῶν διαβατῶν εἶχε λάβει θάρρος, καὶ ἤθελε νὰ ταπεινώσῃ τὸν κύριον ἀγροφύλακα, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπρόδιδον τὴν ἐξάτμισιν ἐλαφρᾶς οἰνοποσίας. Τί νὰ γίνῃ, βλέπεις, ἑορτὴ, ἂν δὲν πῖῃ τις τὴν Κυριακὴν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξεύρω, ἂν τὴν καθημερινὴν, τὰς ἡμέρας τῶν ἐργασιῶν του, δύναται νὰ μεθύσῃ. Ἡ Κυριακὴ εἶναι ἡ ἐβδόμη ἡμέρα, ἐκείνη τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς προσδιώρισεν ὡς ἡμέραν ἀναπαύσεως· ἐξ ἡμέρας, εἶπεν, ἐργάζεσθε, καὶ τὴν ἐβδόμην πίνετε! μεθύετε! . . . ὡς καλοὶ χριστιανοί.

Ἐμπρός λοιπὸν! ὁ ἀφελὴς σύζυγος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇς ὅλης τῆς συνοδείας καὶ τῶν ὀλίγων διαβατῶν, οἵτινες ἀπὸ περιέργειαν ἠκολούθησαν αὐτοὺς, τοὺς ὁποίους ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔπασχε νὰ πείσῃ, ὅτι εἶχε μέγα ἄδικον, ὁ ἀγροφύλαξ νὰ κρατήσῃ δύο ἀνθρώπους διὰ ὀλίγα σῦκα, καὶ αὐτὰ ἄθλια· πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τοῖς διηγείτο χίλια ἀνέκδοτα, καθ' ἣν στιγμὴν στρέφοντες τὴν γωνίαν τῆς ἀτραποῦ, συνηντήθησαν μετὰ τοῦ φίλου του ξηραγγινεῦ, τὸν ὁποῖον ἐκράτει ὁ ἕτερος ἀγροφύλαξ ἀπὸ τὸν λαιμόν.

— Μὴ φοβᾶσαι, τὸν κράζει, καὶ τρέχει πρὸς αὐτόν, ἔβαλε χέρι ἄνω στὸν πολίτη, εἶναι κακοῦργος, καθὼς εἶπεν ὁ κύρ Μερμελένιος.

— Ἄ, σὺ εἶσαι ἡ αἰτία, σὺ . . . ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ ὁ ξηραγγινός.

— Σιωπὴ! καὶ χαλᾶς τὴν ὑπόθεσι, κουτέ! τὸν λέγει οὗτος διαγκωνίζων συνάμα αὐτόν. Ὁ ξηραγγινὸς ἐσιώπησε . . .

Κατῆλθον λοιπὸν ἐκεῖ πρὸς τὸν σταθμόν, καὶ ὁ σύζυγος λέγων πάντοτε, ἔτρεξε πρῶτος μετὰ θάρρους, ζητῶν τὸν ἐνωματάρχην, ὅπερ ἔκαμε τὸν ἀγροφύλακα νὰ πιστεύσῃ πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἴσως εἶχε ἄδικον νὰ σύρῃ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς οὕτω. Ἀλλ' ὁ ἐνωματάρχης μετὰ τῶν δύο του χωροφυλάκων, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἔχοντος ἐκεῖ ἐν παράπηγμα ῥακοπωλείου, εἶχε καταβῇ εἰς τὸν ἐλαιῶνα, ὅπου ἐτελεῖτο ἡ πανήγυρις πρὸς διατήρησιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας.

— Λοιπὸν πάμε στὸν ἐλαιῶνα· τόσῳ τὸ καλῆτερο, θὰ ἰδοῦμε καὶ τὸ πανηγύρι.

Ὁ ἀγροφύλαξ προσέβλεψε τὸν συνάδελφόν του μετὰ δισταγμοῦ, ὡς ἂν ἔλεγεν, Ἐπὶ ἡ γὰρ με νὰ πιάσω με καὶ ἡμᾶς ἐπιάσαν· καὶ τὸ βλέμμα ἐκείνου ἀπεκρίνετο.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, διόλου ὄρεξιν δὲν ἔχω γιὰ τὸν ἐλαιῶνα! καὶ ἀφῆκε τὸν αἰχμάλωτόν του.

Ἡ ταλαίπωρος σύζυγος στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Μερμελένιου ἦλθε καὶ ἐκάθησε περίλυπος καὶ κατάκοπος εἰς ἓνα λίθον δίκην καθίσματος τιθεμένου ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν.

— Γυναῖκα! γυναῖκα, φωνάζει ὁ οἰκοκύρης, μὴν κάθεται, δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ νωματάρχης· πᾶμε κάτω στὸν ἐλαιῶνα, ἐκεῖ εἶναι καὶ τὸ πανηγύρι, θὰ διασκεδάσης.

— Ἔχε με παρητημένην, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄς μοῦ λείπη καὶ τὸ πανηγύρι . . .

— Ἐκατάλαβα, ἐκουράσθης, φαίνεται, ἅ! ὑπομονή, θταν ἰδῆς ὁμως τὸ πανηγύρι . . . Ἐ, φίλ' ἐσὺ, ἔλα νὰ πιοῦμε ἐμεῖς μιά.— Εἶπε πρὸς τὸν ξηραγγινὸν φίλον του, ὅστις ἔδραμεν ἄνευ δευτέρας προσκλήσεως καὶ ὁ ῥακοπώλης ποτέ του δὲν εἶδεν ἀγαθώτερον πληρωτήν.

Οἱ ἀγροφύλακες ἐπλησίασαν, καὶ ἡ φυσιογνωμία των ἔλεγεν, ὅτι δύο ποτήρια ῥητηνίτου καὶ ἓνα συμπάθιο ἠδύνατο νὰ τοὺς φιλιώσῃ, χωρὶς νὰ τρέχῃσι κάτω πρὸς τὸν ἐλαιῶνα. Πλὴν ὁ καλὸς οἰκοκύρης, δὲν θέλει νὰ τὸ ἐννοήσῃ, μολονότι ὁ περίτρομος φίλος του τὸν σύρει ἐκ τοῦ ἐνδύματος, ἀλλὰ φωνάζει.

— Πᾶμε, πᾶμε στὸν ἐλαιῶνα. Σήκω γυναῖκα, κόρη μου, παιδιὰ μου, κύρ Μερμελένιε, θὰ διασκεδάσωμε σήμερα, δόξασοι ὁ θεὸς, ἔχω πολὺ καλὰ τοὺς τρόπους μου, καὶ θὰ δείξω καὶ σ' αὐτοὺς ποῦ μοῦ κάνουν τὸ γεννίτσαρο, πῶς ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι κουκκουγιέρους, γιατί ἔχω, δόξασοι ὁ θεὸς τοὺς τρόπους μου, καὶ . . .

— Μὰ, φίλε μου, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ ξηραγγινὸς, ἀφοῦ οἱ ἀγροφύλακες, καθὼς καταλαβαίνω, φαίνονται τώρα ἡμεροί . . .

— Χὰ, Χὰ, ἡμεροί! θὰ τοὺς κάμω ἐγὼ νὰ γίνουν ἀρνάκια· γιὰ νὰ μάθουν ἄλλη φορὰ νὰ βάνουν χέρι στὸν τίμιον πολίτην, ποῦ ἔχει τοὺς τρόπους του· δὲν τ' ἀφίνω ἐγὼ νὰ περάσῃ ἔτσι. Ἐμπρὸς πᾶμε!

— Ποῦ πᾶς, ὁρὲ; τὸν λέγει εἰς ἀγροφύλαξ, ὅστις συνηθισμένος πάντοτε νὰ ἀναπαύεται καὶ νὰ πίνῃ εἰς τοῦ Γέρο-νίκου τὸ ῥακοπωλεῖον, ἐστρώθη ἐκεῖ χαμαί, καὶ προβλέψας μὲ βλέμμα οἴκτου τὸν φωνασκοῦντα, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν οἶνοπώλην νὰ πίνῃ.

— Τί μολογᾷς, ὁρὲ, μὲ τὸν τρόπο σου; τὸν λέγει ὁ ἕτερος καὶ γίνεται παράπλευρος τοῦ πρώτου, κρᾶζων πρὸς τὸν οἶνοπώλην.

Φέρε, ὁρὲ Γέρο-νίκο, νὰ πιοῦμε καὶ πληρώνει τ' ἀφεντικὸν, γιὰ τὰ σῦκα πῶφαγε.

Ἀτῶχει τὸν τόπο του,

Σὰν ἔχει τὸν τρόπο του.

Ὁ ξηραγγινὸς καταγοητευμένος, ἐκ τῆς στροφῆς τῆς ὁμιλίας, ἡτοιμάζετο νὰ λάβῃ ἐν ποτήριον καὶ ἐκεῖνος, καὶ πίνων εἰς ὑγείαν αὐτῶν νὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον, μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν, ὅτε ὁ ἀξιόλογος φίλος του, παρεμβαίνων μεταξὺ αὐτῶν τὸν ἀπέτρεψε λέγων.

— Τί! ποιό! δὲν τὰ νοιώθω ἐγὼ αὐτὰ τὰ φιλιώματα· δὲν πίνουν ἓναν τίμιον πολίτην, σὰν κατὰδικο· καὶ ἔπειτα . . . πᾶμε, λέγω, στὸ νωματάρχη!

Ἀκούσας ταῦτα, ὁ ταλαίπωρος ξηραγγινὸς ὠργίσθη, καὶ ἐγένετο κάτωχρος τὴν ὄψιν, κρᾶζων.

— Διάβολε! μ' αὐτὸ δὲν τρώγεται! βλέπεις, πῶς ἡ ἀνάποδη αὐτῇ

ὑπόθεσις πάγει νὰ τελειώσῃ τόσῳ φιλικᾷ, καὶ οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν μᾶς συνερίζονται, γιὰ τὰς ἀνοησίαις μας, καὶ ἔρχεσαι σὺ, καὶ θέλεις καὶ καλὰ νὰ μὲ πᾶς στὸν ἐνωματάρχην.

— Σὰν νὰτὸ ξέρης, γιὰτὶ θέλω νὰ γίνουν τὰ πράγματα ὅπως εἶνε τῆςτάξης· γιὰτί . .

— Μὰ στὸ διάβολο! λοιπὸν, καὶ σὺ κ' ἡ τάξις σου· γιὰτ' εἰς εἶσαι ἡ αἰτία ποῦ μοῦ εἶπες νὰ ἀνέβω νὰ κόψω σῦκα. . .

— Ἐ, καὶ μὲ τοῦτο, τί τάχα;

— Ὅτι δὲν πρέπει νὰ μπεριδεύῃς μιὰν ὑπόθεσι, ποῦ πάγει νὰ τελειώσῃ, δόξασοι ὁ θεὸς, τόσῳ φιλικᾷ. . .

— Ὁρεῖστε! πᾶρ' τὸ χωριᾶτῃ στὸ γάμο σου νὰ σοῦ πῇ καὶ τοῦ χρόνου! ἀντὶ νὰ μοῦ χρωστᾷ χάρι, ὡς ἐκεῖ ποῦ τὰ ῥερα τὰ πράγματα, τὰ βάζει καὶ μαζῇ μου.

— Γιὰτί, βλέπω, πῶς ἐγίνες ἓνας ζυπασμένος, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔχεις τοὺς τράπους σου. . .

— Καὶ σὺ, μὲ συμπάθιο, ἓνα κτηνό! ποῦ δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται.

Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ἡ ἔρις ἤρχισε τόσον ζωηρὰ, καὶ ἐννοεῖται κάλλιστα ποῦ ἤθελε καταντήσῃ, ἂν δὲν ἐμεσολάβουν οἱ ἀγροφύλακες νὰ κατασιγάσωσι τοὺς δύο φίλους· τέλος ἡ γαλήνη ἐπανῆλθε, ὁ σύζυγος ἐκάθησε παρὰ τὸν ἀγροφύλακα, ἐπίσης καὶ ὁ φίλος του. Ἐπρόσταξαν καὶ τοῖς ἔφερον οἶνον ἄφθονον καὶ καλῶς νὰ σ' εὔρω καὶ καλῶς νὰ μ' εὔρης, παρ' ὀλίγον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προδίδει τὴν κίνησιν τῆς γῆς.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν πῦρ ἐπὶ τὸν αὐτῶν ἡ σύζυγος ἐξηγριωμένη, διὰ τὴν παρεκτροπὴν τοῦ συζύγου της, κατόπισθεν ἡ θυγάτηρ πάντοτε ῥοδόχρους καὶ κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ δύο τέκνα ἱππεύοντα ἀγερῶχος ἐπὶ κλάδων ἐλαίας καὶ τελευταῖος ὁ κύριος Μερμελένιος, ὅστις ἀνεστέναζε, πατῶν μετὰ προσοχῆς τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ἀντικείμενον τῶν ἰδεῶν του ἐπάτησεν.

— Αἶ, καλῶς τὴν γυναῖκα, τὴν καλὴ μου γυναῖκα! καὶ τὰ παιδιὰ μου, ἔκραζεν ὁ ἄκακος σύζυγος, ἅμα τοὺς εἶδε.—Εἰς ὑγείαν σας!

— Αὐτὴ εἶναι ἡ διασκέδασις καὶ τὸ πατηγούρι! τὸν λέγει ἡ σύζυγος ἀπειλητικῇ.

— Αἶ, γυναῖκα, μὴ μοῦ κακιώνης· βλέπεις, ἐσυμβιβάσαμε τὴν ὑπόθεσι καὶ ἔπρεπε . . .

— Καὶ ἔπρεπε νὰ μεθύσης βέβαια, κ' ἐγὼ, ἄς . . .

Δύο θερμὰ δάκρυα ἐπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς της καὶ λιγμοὶ δὲν ἀφῆκαν καὶ περαιώσῃ τὴν φράσιν της.

— Ἄ! ἄ, αὐτὰ εἶναι σκοτώματα, γυναῖκα ἔχεις· δίκιο ὅμως, συμπάθησέ μου, ἔκραζεν ὁ σύζυγος, ἐγερθεὶς καὶ περιπτυσάμενος αὐτήν.

Εἰς τὴν ἐνδειξίν αὐτὴν τῆς περιπαθοῦς μεταμελείας ἡ γυνὴ τὸν ἐσυγχώρησεν, οἱ περιστώτες συνετρίβησαν, καὶ τοῦ Μερμελένιου οἱ

ὄφθαλμοὶ ὑγράνθησαν, καθ' ἣν στιγμὴν παρετήρει τῆς τρυφεραῖς του τὴν ὄψιν, ἥτις κατέστη ὀλοπόρφυρος.

— Λοιπὸν ποῦ εἶναι, πατέρα, τὸ πανηγύρι; ἡρώτων τὰ δύο τέκνα.

— Τὸ πανηγύρι, παιδιὰ μου; ἐμπρός, πᾶμε! καὶ ἤρχισε νὰ τὰ κατασπάζεται ἐν φίλημα πρὸς ἐκεῖνα, ἐν πρὸς τοὺς ἀγροφύλακας καὶ εἰς πείσμα τοῦ Μερμελένιου, ὅστις ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, ἐν πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἥτις ἐκ τοῦ πολλοῦ ἐρυθρήματος, παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ ἀποπληξίαν. Χωρὶς δὲ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς κανένα, ἔσυρε τὸν φίλον του ξηραγγινὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, καὶ ἤδη εὕρισκετο ἀρκετὰ βήματα μακρὰν ἀμέριμνος, διὰ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων.

— Ἐ, βλέπεις λοιπὸν, ἀδελφοποιητὲ, πῶς ἐτελείωσαν τόσῳ ἔμμορφα αὐτὰ τὰ πράγματα; . . . εἴξουρα πῶς ἤθελε νὰ τελειώσουν ἔτσι, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μ' ἔμελε τέσσερα. . . .

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἂν δὲν τὴν ἐπάθαμε, μὲ ταῖς παραξενιαῖς σου, νὰ μὴν τὸ πῆς μήτε τοῦ Πνευματικοῦ.

— Ἐκατάλαβα! φαίνεται πῶς δὲν ἐκατάλαβες, καθὼς εἶπε, τὴν πονηράδα μου. Ἄν ἐγὼ ἔστεκα, φίλε μου, σὰν κ' ἐσένα φοβισμένος καὶ κλαψιάρης, χωρὶς ἄλλο, ὥς τὸ πρωτὶ ἤθελε νὰ μᾶς σέρνουν ἀπὸ σταθμὸν εἰς σταθμὸν, καὶ ἀλλοίμονον ἂν ἐπέφταμε κ' εἰς τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας . . . καὶ μήτε διασκεδάσι τότε, μήτε πανηγύρι.

Γυναῖκα! ἔ, γυναῖκα! ἐλάτε, περπατεῖτε λοιπὸν, πᾶμε στὸ πανηγύρι.

— Εἰς τὸ πανηγύρι! καλὲ μὲ τὸ νοῦ σου τὸ λές, ἄνδρα; τέτοια ὦρα!

— Τέτοια ὦρα! λέγει, γιὰ μιὰ διασκελιὰ τόπο;

— Καλὲ θὰ νυκτόσωμε στὸ γυρισμό!

— Ἐ, καὶ τί πειράζει; τόσῳ τὸ καλλίτερο, γυρίζομε μὲ τὸ δροσιὸν, καὶ μὲ τὸ φεγγαράκι. Ἄ, τί ὦρα! γυναῖκα τὴ νύκτα μὲ τὸ φεγγαράκι, μὰ ἐγὼ ἤθελα, ἄς ποῦμε . . . νὰ μὴν ἔχῃ καὶ φεγγαράκι! τί φοβάσαι, γυναῖκα, μαζή μου.

— Ὁχι . . . μὰ εἴμεθα κατακουρασμένοι.

— Κατακουρασμένοι! δόξα σοι ὁ θεὸς, ἔχω ἀρκετὰ καλὰ τοὺς τρόπους μου, γιὰ νὰ πλερώσω μιὰν ἁμαξάν νὰ μᾶς πάγῃ ὥς τὸ σπητι μας, κ' ἐμέ, καὶ σέ, καὶ τὰ παιδιὰ μας, καὶ ὅποιος ἀπὸ τοὺς φίλους μας καταδέχεται.

— Καλὲ, μὰ τὸ ξεύρεις, πῶς εἴμεθ' ἀποθαμένοι τῆς πείνας;

— Ἰσα, ἴσα δὲ γι' αὐτό! μιὰ διασκελιὰ τόπο εἶναι, πᾶμε, τρῶμε, πίνομε καὶ διασκεδάζομε, τελospάντων, σὰν στὸ πανηγύρι, καὶ γυρίζομε στὸ σπητάκι μας.

Καὶ τίς ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τοῦ πατριάρχου τὴν εὐδιάθετον θέλησιν; τοῦλάχιστον ἡ σύζυγος, τὰ τέκνα, καὶ ὁ Κύρ Μερμελένιος, ὁ ξηραγγινὸς φίλος, ὁλόκληρον τὸ πλήρωμα ἠκολούθησε τὰ διαθήματα ἐκείνου, ἄνευ δευτέρας παρατηρήσεως διὰ νὰ φθάσῃ τέλος τὴν ἐορτὴν τὸ πανηγύρι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἀπὸ πρώτης ἀποστολικῶς περιεπλανόντο νὰ τύχωσιν ἐντὸς τοῦ ἐλαιῶνος. (ἀκολουθεῖ.)